

ÚLTIMA HORA

I SI NO L'HI AGRADA, QUE SE'N VAGI

Els treballadors de la llar, segueixen amb els mateixos problemes que quan se'ls coneixia per "senyores de fer feines" o "minyones".

Encara ara es manifesten pel dret a tenir contracte, atur o una baixa per malaltia.

Els governs però no els fan ni cas.

Quin coi de cas els han de fer?

Tenen pocs recursos, la gran majoria són dones i a sobre, ara, moltes d'elles exiliades.

Com els farà cas un govern? Tenen mala peça al taler.

La dona de fer feines és l'ase dels cops d'una societat feta de misèries.

Ella és la darrera oportunitat que te el pobre ciutadà per sentir-se superior.

És el luxe del patró.

El sou que cal donar al servei domèstic, és més discutit que el pressupost nacional.

Onze euros l'hora! Però què s'ha pensat aquesta?!

L'horari no dona temps per una parada, per un esmorzar.

Que vingui esmorzada de casa!

Si està constipada que es prengui una aspirina i si està massa constipada que no vingui perquè encara ens encomanarà, aquesta.

Això sí, el dia que es queda covant la galipàndria, no cobra.

Quan el patró llença la vaixella contra la iaia, no passa res, quan una minyona esquerda una espelma s'organitza la de Sant Quintín perquè l'espelma era la del bateig del cosí mort a la guerra.

Plors, crits, ràbia.

Això era un record, no tenia preu, però li fan pagar l'espelma a la minyona o li descompten de la setmanada.

Jo també tinc dona de fer feines, la meva, la meva dona vull dir i quan vaig comentar la notícia dels darrers moviments del col·lectiu de la neteja per aconseguir algun dret, se'm va quedar mirant molt seriosa.

No ho vaig entendre.

Ella tampoc te atur, ni baixa per malaltia però em te a mi, que la mantinc a cos de reina.

